

Appellante betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat volgens het beleid van het college een besluit waarbij een last onder bestuursdwang wordt opgelegd, nooit samengaat met een beschikking op grond van de Wet administratiefrechtelijke handhaving verkeersvoorschriften (hierna: de Wahv). Nu een Wahv-beschikking was genomen, mocht het bestuursdwangbesluit niet worden genomen, aldus appellante. Het college voert de vaste gedragslijn dat indien een voertuig in strijd met een wettelijk voorschrift wordt aangetroffen de gemeentelijke handhaver eerst een bekeuring voor overtreding van het verkeersvoorschrift uitschrijft en, indien het voertuig vervolgens ook wordt weggesleept, hij de bekeuring intrekt. Het college heeft daarbij van belang geacht dat de kosten van bestuursdwang zodanig hoog zijn dat een burger niet ook nog een bekeuring zou hoeven te betalen. Niet in geschil is dat de bekeuring die aan appellante is uitgeschreven niet overeenkomstig de vaste gedragslijn van het college is ingetrokken toen haar voertuig daadwerkelijk is weggesleept. Er is aldus niet gehandeld overeenkomstig deze gedragslijn. Dit betekent, anders dan appellante betoogt, echter niet dat de rechtbank tot het oordeel had moeten komen dat het besluit van 4 september 2015 om die reden niet genomen had mogen worden. De vaste gedragslijn houdt immers niet in dat een besluit tot oplegging van een last onder bestuursdwang eerst mag worden genomen, nadat de bekeuring is ingetrokken. Daarnaast is achtergrond van de vaste gedragslijn van het college dat een burger naast de kosten van toepassing van bestuursdwang niet ook nog eens de kosten van de bekeuring hoeft te betalen. Hoewel in dit geval de bekeuring niet is ingetrokken, heeft appellante de bekeuring niet hoeven te betalen. Uit de stukken volgt dat het college, zodra appellante hem daarop uitdrukkelijk wees, de officier van justitie heeft verzocht de zaak te seponeren. Aangezien er al beroep was ingesteld tegen de bekeuring, kon deze niet meer worden geseponeerd. De officier van justitie heeft vervolgens bij beslissing van 3 maart 2016 het sanctiebedrag gematigd naar nihil, omdat appellante aantoonbaar wegsleepkosten heeft gemaakt.

Noot van redacteur (RBo)

Het wegspleten van een auto is met regelmaat voer voor gerechtelijke procedures. Uit de

rechtspraak leid ik af dat in het algemeen twee vragen spelen, namelijk of de auto met toepassing van bestuursdwang mocht worden weggesleept en, zo ja, of er reden is om de kosten van bestuursdwang niet op de overtreder te verhalen. Hoewel die aspecten ook in deze zaak spelen, speelt hier in het bijzonder het aspect dat het college afwijkt van een vaste gedragslijn. Ik beperk mij in deze noot tot dit aspect. De feiten in deze uitspraak zijn duidelijk: appellante heeft – kort gezegd – haar voertuig geparkeerd op een plaats waar een stopverbod gold. Appellante heeft voor die overtreding een Wahv-beschikking ontvangen. Daarnaast is haar voertuig weggesleept. De kosten van deze bestuursdwang worden in rekening gebracht bij appellante. Conform de vaste gedragslijn had de gemeentelijke handhaver de Wahv-beschikking moeten intrekken toen haar voertuig daadwerkelijk werd weggesleept. Dat is niet gebeurd en appellante stelt zich op het standpunt dat (dus) ten onrechte is afgeweken van de vaste gedragslijn. Alvorens in te gaan op de vaste gedragslijn, is het wegspleten (en in bewaring stellen) van een auto een feitelijke handeling en geen besluit. Hoewel ik dat uit de uitspraak niet kan afleiden, zal het besluit tot het toepassen van bestuursdwang wel – al dan niet later – op schrift zijn gesteld. Daarmee is alsnog sprake van een besluit in de zin van artikel 1:3 Awb, ik verwijs naar een wat oudere uitspraak van de Afdeling van 2 maart 2005, AB 2005, 146. Uit vaste rechtspraak van de Afdeling volgt dat afwijken van een (vaste) gedragslijn onder bijzondere omstandigheden is toegestaan, zie bijvoorbeeld ABRvS 15 mei 2009, Gst. 2009, 60. Wat dan volgt is een belangenafweging. In casu is allereerst aan de orde de vraag op welk aspect nu eigenlijk van de vaste gedragslijn wordt afgeweken. Appellante betoogt dat dat een Wahv-beschikking conform de gedragslijn nooit samengaat met bestuursdwangbesluit. Nu een Wahv-beschikking was genomen, mocht het bestuursdwangbesluit niet meer worden genomen. Ik begrijp dit standpunt wel, het heeft immers in deze procedure weinig zin om enkel te stellen dat de boete ten onrechte niet is ingetrokken (het sanctiebedrag is immers later op nihil gesteld, wat is het belang dan van appellante?), maar dat eerste is niet het strijdige punt. Immers, de gedragslijn houdt niet in dat een besluit tot een last onder bestuursdwang eerst mag worden genomen, nadat de bekeuring is ingetrokken. Met andere woorden: er kan zowel een last onder bestuursdwang worden opgelegd alsmede een Wahv-beschikking worde

genomen. Echter, wanneer het voertuig ook daadwerkelijk wordt weggesleept wordt de Wahv-beschikking volgens de gedragslijn ingetrokken. Dat laatste is niet gebeurd en dat is strijdig met de vaste gedragslijn. De Afdeling constateert ook dat er wordt afgeweken van de vaste gedragslijn, maar overweegt niet met zoveel woorden dat dit gerechtvaardigd wordt door bijzondere omstandigheden. De Afdeling lijkt meer te kijken naar het benadelingseffect voor appellante. Feitelijk vindt er dus een belangenafweging plaats. Appellante is niet benadeeld. Zij heeft de bekeuring niet hoeven te betalen. Het intrekken (in dit geval seponeren) van de bekeuring bleek achteraf niet meer mogelijk. Hoewel het college aan de officier had verzocht om de bekeuring te seponeren, kon de officier dit niet meer doen, omdat het beroep was ingesteld tegen de Wahv-beschikking. De officier heeft echter het sanctiebedrag gematigd naar nihil, juist vanwege het feit dat appellante aantoonbaar wegsleepkosten heeft gemaakt. Dat is conform de achterliggende gedachte van de vaste gedragslijn; een overtreder hoeft nadat hij de kosten van het wegspleten al heeft betaald niet ook nog een bekeuring te betalen. Terzijde merk ik op dat een last onder bestuursdwang een herstelsanctie is terwijl een Wahv-beschikking een strafsanctie is. Een herstel- en strafsanctie kunnen naast elkaar bestaan en sluiten elkaar dus niet uit. De feitelijke uitkomst van deze procedures is dus in lijn met de vaste gedragslijn. Indien er wel conform de vaste gedragslijn zou zijn gehandeld, zou appellante evenmin de boete hoeven te betalen. Het verschil is dan dat de bekeuring (beschikking) zou zijn ingetrokken terwijl er nu geen sprake is van intrekking – als gevolg van het beroep van appellante – maar van een bekeuring waarvan het bedrag op nihil is gesteld. De beschikking blijft daarmee echter nog wel in stand wat betreft de vaststelling van de overtreding. Maar in deze procedure staat niet de Wahv-beschikking ter discussie. Appellante zal om die reden (en vanuit het kostenperspectief) het standpunt hebben ingenomen dat juist het bestuursdwangbesluit niet genomen had mogen worden. Gezien de vaste gedragslijn houdt dat standpunt sowieso geen stand.